

Yve Ellerová /Yvell

**ADVENT
A
MALÁ DOBA VÁNOČNÍ**

© *Yve Ellerová /Yvell / Lightsofie /*

Rytmus ročních období, jejich střídání se, proměny počasí i přírody, pozvolné přecházení jednoho ve druhé, koloběh ročních svátků a mnoho dalších skutečností jsou pokorným připomenutím i obrazem našeho života.

Člověk potřebuje přírodu, o tom skoro nikdo nepochybuje. Jenže platí to i obráceně - příroda ke svému „růstu“ potřebuje člověka.

Nejen jeho existenci samotnou, ale hlavně existenci vědomou.

Potřebuje člověka, který ví, že, že tomu tak je. Úplně jednoduchý proces.

Tak jednoduše se to „dělá“ a tak jednoduše může člověk projevovat svoji vědomou účast na své existenci.

Jako by jediným našim darem přírodě bylo jen její prosté lidské, tedy vědomé přijímání. Tak jednoduše můžeme projevovat svou VDĚČNOST a příroda pak bude nezištně darovat své poklady. Vzájemnost a souvislosti se nedají tomuto světu odpárat.

Ve vnitřních a vzájemných souvislostech žijí i jednotlivé svátky roku.

ADVENT

Uzavírá celé delší podzimní období, dalo by se říci, že celý rok, který symbolikou všech svátků během roku naznačuje, že:

každému „narození“ předchází „zrání“.

Na jaře se příroda probouzí:

Vše se zvedá ze země vzhůru k nebesům.

Vyrazí ke slunci a KLIDNĚ, naprosto klidně jenom sílí.

Díky Slunci, díky jeho sílící vládě.

Všechno, co se na jaře probouzí, potřebuje také TMU, aby rostlo, a pak SVĚTLO, aby kvetlo.

V létě dozrává:

Květy se proměňují v plody. Dokonce tak rozmanité, že ani úžas nestačí.

Housenky se proměňují v motýly.

Proměna krásy do plodu, jako v případě květu, a ošklivosti do krásy, jako v případě housenky.

Padají hvězdy:

To Sv. Michael si ková svůj meč
MOUDROSTI

Lidé si přejí svá přání s každou padající
hvězdou.

A to je pořád ještě dobré znamení.
Protože kdyby si lidé už nic nepřáli,
možná by svět zaniknul.

S koncem léta:

Barvy se probouzí, proměňují ze zelené
do červených, hřejivých – jakoby nesly
v sobě teplo léta.

Plody nekompromisně uzrají a darují
samy sebe.

Slunce ve své síle slábne.

Na podzim:

Vše se stahuje k zemi a do země.

Listí, zvířata, míza stromů, prostě vše.

Král Slunce předává své žezlo Zimě.

V zimě:

Chlad. Ticho.

Tma.

Spánek. Mráz.

Jaká síla to způsobila?

Kde se vzala ta moudrost, skoro na vteřiny přesná?

Jak to, že ji tak automaticky přijímáme?

A co ČLOVĚK v těchto rytmech?

Na jaře se probouzí:

Raduje z probouzející se přírody.

Plánuje, co bude dělat v létě – těší se.

Padají hvězdy:

Pozoruje noční oblohu a vyslovuje svá přání s každou padající hvězdou. A to je pořád ještě dobré znamení.

Protože kdyby si lidé už nic nepřáli, možná by svět zaniknul.

Na podzim:

Sklání hlavu k Zemi, sbírá plody.

Choulí se do sebe.

Hledá Slunce.

V létě dozrává:

Obrací svou tvář i náruč k nebesům.

Svléká se a vystavuje celé svoje tělo Slunci.

S koncem léta:

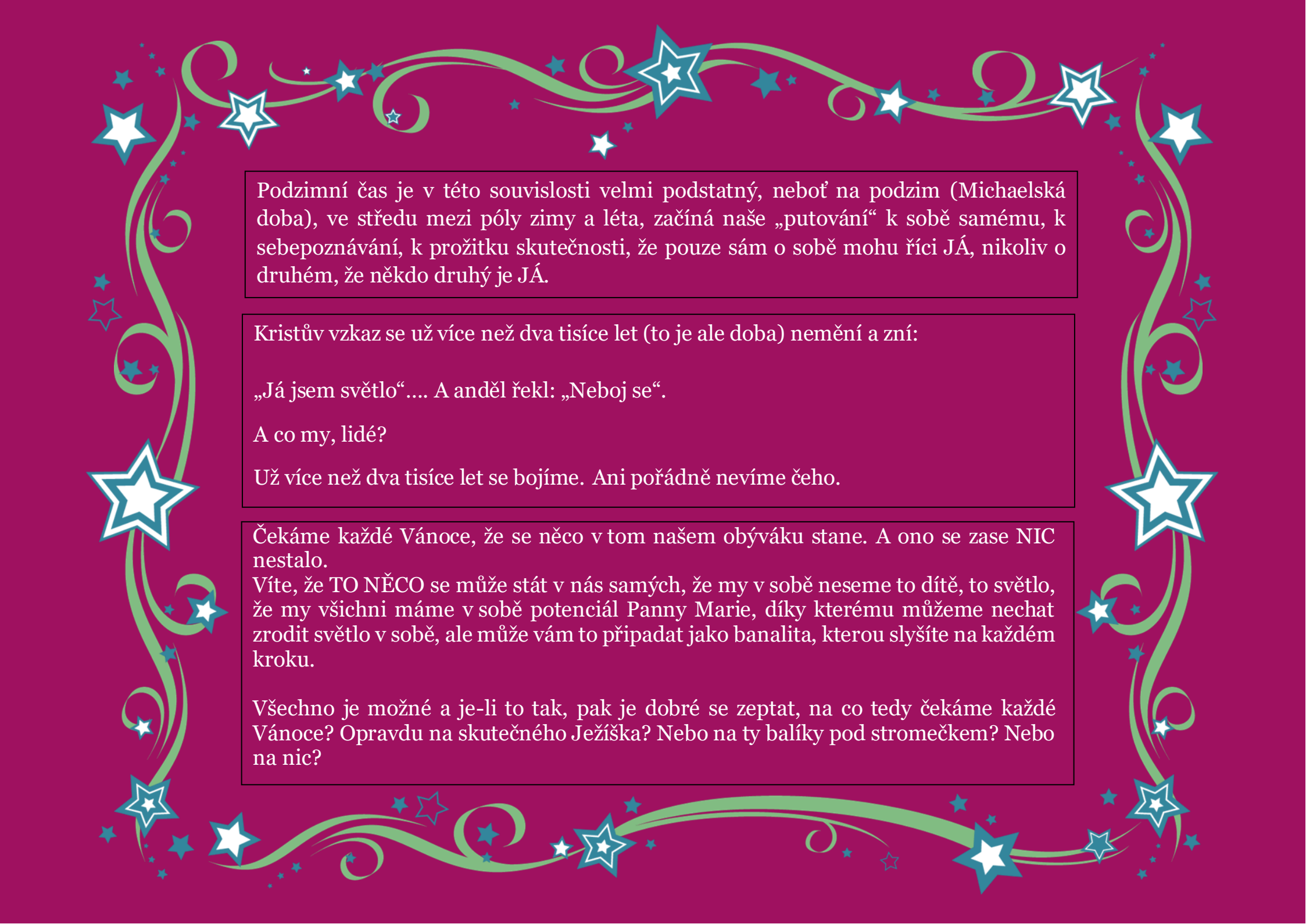
Začíná se zahalovat do hřejivých barev svého oblečení.

S koncem léta vyráží člověk ke svému vnitřnímu slunci, k srdci.

V zimě:

Konečně dospěl ke Slunovratu a můžeš velkou vděčností vnímat zrození nového SVĚTLA.

Uvnitř!!!

Podzimní čas je v této souvislosti velmi podstatný, neboť na podzim (Michaelská doba), ve středu mezi póly zimy a léta, začíná naše „putování“ k sobě samému, k sebepoznávání, k prožitku skutečnosti, že pouze sám o sobě mohu říci JÁ, nikoliv o druhém, že někdo druhý je JÁ.

Kristův vzkaz se už více než dva tisíce let (to je ale doba) nemění a zní:

„Já jsem světlo“ A anděl řekl: „Neboj se“.

A co my, lidé?

Už více než dva tisíce let se bojíme. Ani pořádně nevíme čeho.

Čekáme každé Vánoce, že se něco v tom našem obýváku stane. A ono se zase NIC nestalo.

Víte, že TO NĚCO se může stát v nás samých, že my v sobě neseme to dítě, to světlo, že my všichni máme v sobě potenciál Panny Marie, díky kterému můžeme nechat zrodit světlo v sobě, ale může vám to připadat jako banalita, kterou slyšíte na každém kroku.

Všechno je možné a je-li to tak, pak je dobré se zeptat, na co tedy čekáme každé Vánoce? Opravdu na skutečného Ježíška? Nebo na ty balíky pod stromečkem? Nebo na nic?

Je to zcela výjimečná doba.

Celou zemí a VšímCoJe v té době cosi zarezonuje: NADĚJE.

Naděje panenské čistoty a Kristovy lásky darované člověku.

A ono se to lidstvu docela nepodařilo přijmout a pochopit ani během dvou tisíc let.

Nevadí, příští rok budou zase vánoce, naděje umírá poslední.

Jen Bůh ale ví, zda bude mít svět tuto příležitost nekonečně dlouho.

Rok co rok prosím a přimlouvám se: neodkládejme v sobě tohle pochopení, tohle „zrození“, tento „porod“.

Nebojme se!

V adventu se uzavírá působení celého podzimu, zejména **tří svátků**:

1. Sv. Michael

V září slavíme svátek **Sv. Michaela**, který je obrazem odvahy a **vůle**.
Poráží statečně draka svým mečem ukovaným ze železa letních létavic.

2. Sv. Martin

Sv. Martin, kterého slavíme v listopadu, je symbolem **citu a soucitu**.
Legenda vypráví, jak nezištně se rozdělil o svůj plášť s chudákem v lese, byl skromný a laskavý, slavíme v listopadu.

3. Sv. Mikuláš

Začátkem prosince nastává advent a v jeho prvním týdnu slavíme **Sv. Mikuláše**.
Mikuláš, **moudrá** bytost, přichází s andělem, a na zemi se setkává s čertem, obojí umí moudře usměrňovat a moudře také umí nakládat s veškerým poznáním.

Tři svátky. Tři měsíce. Tři části člověka. Tři důvody k oslavě.

Oslava VŮLE – vůle k dobrému; CITU a soucitu a MYŠLENÍ – zdroje MOUDROSTI.

Projdeme-li vědomě těmito třemi svátky, třemi oblastmi člověka (vůle, cítění a myšlení), ocitáme se v době očekávání narození Krista, „světla“ (JÁ v člověku).

Advent – je podzimní „obnova“ sebevědomí

Je to jen pár dnů v roce, kdy je nám fyzické slunce nejvzdálenější, světla a tepla je minimum.

To jsou právě ony prosincové dny – ADVENT.

Ne náhodou se **Vánoce** slaví právě době hluboké zimy, v době zimního slunovratu, ne náhodou má tento den svou atmosférou a náladou mnoho společného se dnem narození **Jana Křtitele**.

Vánoce, 24. 12. leží na lemniskátě roku v její úplné hlubině a svátek **Sv. Jana, 24. 6.** přesně naproti, ve vysokém létě.

Poznámka:

*Letní slunovrat je období vysokého léta – a vypožorovala jsem si během mnoha minulých let, že děti velmi často zcela spontánně zpívají v této letní době **vánoční koledy**. A nejen děti, ale i dospělí.. Mohli bychom najít i jiné podobnosti, třeba začnou bez důvodu vzpomínat na vánoce.*

Jak jsem již psala, čas adventu je jakási podzimní „obnova“ sebe-vědomé individuální existence.

Při sestupu do vlastního nitra si uvědomujeme „zisky“ nashromážděné z minulých „podzimů“, uplynulých a prožitých let, celých epoch apod.

Vše to staré, uchované a prožité v minulosti uvnitř nás nějak tajuplně ožívá a probouzí se nové, obnovené tvořivé síly, které člověk potřebuje pro naplnění svých životních úkolů.

Tedy: ony staré zkušenosti obnovené novými zážitky vlévají sílu do lidského konání s klidem a potřebnou orientací. Jako bychom se formovali a utvářeli tím, co děláme.

V tomto čase mnozí z nás doma uklízíme, čistíme okna, šuplíky, police, čistíme náš vnější svět. Obětujeme špínu, abychom si vytvořili čistý prostor.

Kdo ví, jestli pro to velké množství vnějšího nezapomínáme někdy na sebe,
na vnitřní úklid.

Adventní čas vybízí právě k tomu, abychom vymetli i naše zaprášené, staré
a špinavé zvyky, myšlenky, postoje, názory...

... abychom je probrali a proprali...

... abychom je podobně obětovali a vytvořili si i v sobě čisté místo.

Venku, v přírodě všechno definitivně uvažá proto, aby uvnitř nás mohlo
začít znovu klíčit.

*Následující povídání je „duchovní podklad“ pro nás,
dospěláky, abychom si pořád a znovu připomínali
významy a souvislosti tohoto světa, kterému hrozí
nebezpečná samozřejmost.*

Tato doba očekávání je vlastně jakési TĚHOTENSTVÍ, ve zkrácené podobě je obrazem celého velkého a velkolepého vývoje světa, vývoje člověka, vývoje dítěte.

Čekáme každoročně znovu a znovu na chvíli narození dítěte, se všemi jeho dokonalostmi, na chvíli na rození Lásky, Světla.

Těšíme se, v něco doufáme, věříme, že se někde nějak něco stane, co nás obdaří milostí, co nás vysvobodí z vnitřních i vnějších tísní a úzkostí a nedokonalostí.

Pak přijdou Vánoce, a NIC. Nic moc se nezměnilo, byt je zavalený balicímipapíry, dárky, které už mnohdy na druhý den nefungují, nebo jsou příliš malé nebo naopak příliš velké, nebo se nám vůbec nelíbí a my stěží zakrýváme rozpaky a rozčarování...

Ale jak to, že se nic nestalo?

Stalo se!

Už před více než dvěma tisíci lety.

Skutečně se ve fyzickém světě zrodilo dítě, přinášející velký dar této Zemi a všem na ní žijícím – dar Lásky.

Vícekrát se tato událost v hmatatelné rovině opakovat nebude, ale její hluboký význam je hluboko ukryt, aby byl hluboce pochopen.

Jako v pohádce!

Ve fyzické podobě se tenkrát událo vše proto, aby tomuto vzkazu mohlo být také na fyzické úrovni porozuměno. A poté už bude jen v rukou a v moci každého člověka, aby přijal, aby porozuměl, aby žil na zemi v souladu s tímto poselstvím a darem.

Poté už jen ve vlastním nitru člověka se může zrodit láska, jejímž obrazem je stále kdysi narozený Ježíš.

A to je to „nic“, na které každoročně znovu a znovu čekáme, že přijde odněkud zvenčí.

Tím jako bychom jen potvrzovali, že jsme stále nic nepochopili.

Nejdelší cesta, jak nalézt největší poklad světa je dlouhá 30 cm – od hlavy k srdci.

Touto cestou se bojíme vydat, ale nebojíme se létat na opačné konce vesmíru.

Nebo ...?

Nebo se vydáváme cestou, jako je tato – sami. Se sebou.

S NADĚJÍ. LÁSKOU a VÍROU.

V tom spočívá skutečná naděje.

Adventní „výzdoba“ – obraz vývoje světa a inspirace pro rodiny s dětmi.

V těchto čtyřech adventních týdnech si ve zkrácené a obrazné podobě připomínáme celý koloběh vývoje života na zemi a také příběh svaté rodiny.

Dětem se vyprávějí příběhy, které souvisí s daným týdnem, nebo se čtou pohádky.

Ve výzdobě se objevují postupně jednotlivosti symbolizující celý advent,

Doporučení: Vánoční zpěv andělů (Nakl. FABULA)

Kniha vhodná pro čtení příběhů a pohádek s předvánoční a vánoční tematikou, zároveň obsahuje i jiné úvahy k tomuto tématu.

První adventní týden

Symbolizuje říši NEROSTNOU

Při výzdobě se v prvním týdnu používá **modrá barva** – studená, nebeská, a **červená**, která symbolizuje ZEMI. K nim se přidává BÍLÁ a postupně přibývají další barvy.

Můžete si vytvořit nějaký koutek, kde rozložíte látky v uvedených barvách, na ně vložíte jesličky, ale prázdné.

Nad prázdným Betlémem bdí archanděl Gabriel – zvěstovatel narození.

Marie s Josefem stojí na opačném konci vašeho „koutku“ a jsou připraveni na svou cestu do Betléma. Mají celou cestu před sebou. Od nich vede cestička k Betlému, která je vytvořena z 24 - 28 malých kamíneků (podle počtu dnů do Vánoc), a ty kamínky symbolizují říši nerostnou.

Každý den postoupí o jednu hvězdičku, nebo o jeden kamínek, na němž se objeví hvězdička, jako znamení toho, že Marie svou čistotou prozařuje a posvěcuje vše, čeho se dotkne.

Kam vkročí, tam září světlo.

Může po sobě zanechat drobný dáreček nebo psaníčko. (Nekonzumní forma adventního kalendáře)

*Používání adventního kalendáře je možná prováděno jako zvyklost bez hlubšího pochopení souvislostí, ale v takovém případě může dítě **hladovět** dál po potravě **pro svou duši**.*

Snadno si zvykne na materiální dary a celý smysl obdarování mu unikne.

Když není dítě prostoupeno v dětství těmito tajemnými a hlubokými významy, později jim těžko porozumí a všechny záležitosti svátků či oslavy pro takového člověka v dospělosti mohou stávat těžkostí, obtěžováním, terčem, kritik a naříkání nad životem.

Takovou zkušenost možná někteří máte: „To je hrůza, zase Vánoce, shon, uklízení ... kolik peněz to stojí... Vánoce? Ty neslavíme ...

V tomto čase vyprávíme dětem pohádkové příběhy, které mají v sobě obsaženu hlubokou moudrost, a ta ukonejší děti v jejich očekávání Vánoc.

Tak prožijí a pocítí smysluplnost dobra, což je nenahraditelný základ pro celý další život – nejen pro vnímání Vánoc v dospělosti, ale pro celý další život a vývoj (morální).

Nabízím několik námětů k vyprávění, a to s tichým přáním, že se vám podaří rozvést je do příběhu, přímé řeči, prostě živého vyprávění. A nemusíte je vyprávět jen dětem, můžete si je vyprávět i s dospělými navzájem... nebo jen sami sobě::

Inspirace k vyprávění v prvním adventním týdnu:

▲ Marie s Josefem putovali, a když Marie stoupla na nějaký kámen, ten se celý rozzářil, protože on věděl, co se velmi brzy přihodí.

Svítil jí na cestu, protože byla ještě daleká a těžká...

Kameny si spolu povídaly o tom, co se přihodí, jaká krásná událost nastane...

▲ Marie s Josefem putují a zdolávají překážky, hory, skály, cesta je kamenitá, náročná... ale nevzdávají se...

▲ Marie s Josefem přecházejí přes zamrzlý potok, na kterém stojí mlýn a nemele, protože voda zamrzla,

Mlýnář a jeho děti jsou hladem, ale když po ledu projde Marie, led v potoce roztaje, voda začne proudit... starý mlýn se roztočí a začne znovu pracovat...

Sv. Barbora

4. prosince slavíme svátek Sv. Barbory.

Svatá Barbora z Nikomédie byla, resp. je zařazena mezi tzv. 14 pomocníků v nouzi. Její nejstarší znázornění bylo objeveno v kostele Santa Maria Antiqua na Palatinu v Římě a tato freska pochází asi z konce VII. století.

Žila pravděpodobně mezi II. a IV. stoletím v Nikomédii, která také bývala sídelním městem římských císařů na východě, v Bithínii (v dnešním Turecku), na jižní straně Černého moře.

Legenda ji uvádí jako krásnou dceru zámožného Dioskura, který byl velkým nepřítelem křesťanů, jejichž učení se Barbora snažila poznat. Dioskuros chtěl svou dceru ohlídat před jejich vlivem a uvěznil ji do věže, kde jí snad nemělo chybět nic, než svoboda. Při jedné z otcových cest se údajně domluvila se zedníky na udělení třetího okna, ač do jejího vězení byla naplánovaná jen dvě.

Barbora chtěla, aby jí připomínaly Nejsvětější Trojici, v jejíž společnosti toužila žít.

Po otcově návratu následovalo vyslýchání. Někde se uvádí, že v době otcovy nepřítomnosti přijala i svátost křtu a když se mu přiznala, že chce náležet jen Kristu, byla před jeho hněvem dočasně ukryta do země. Některé verze uvádějí, že se skrývala v jeskyni.

Podle legendárního vyprávění, zatímco otec pro ni chystal krutá muka, ona rozjímal o umučení Krista a čerpala tak sílu, aby pro něho dokázala snést všechno.

Otec si v hněvu prý přizval soudce Marciana a Barboru, která se k chystaným mukám stavěla hrdinsky, dal krutě zbičovat. Barbora však myslela na Kristovo bičování, a to vlastní prý vnímala jako hlazení pavími péry.

Druhého dne její nepřátele překvapilo, že rány po bičování z jejího těla zmizely. Její snaha přesvědčit nepřátele o léčivé síle Krista v nich vyvolala jen větší zuřivost.

Mezi popisovaná muka, kterými ji chtěli od víry odvrátit, je uváděno drásání železnými hřebeny, pálení boků, tlučení do hlavy, z níž jí chtěli Krista vymlátit i uřezání prsou. Posledním Marciánovým rozhodnutím bylo, že je nutné useknout Barboře hlavu. Vlekli ji znetvořenou městem k popravišti, snad aby ostatní odradili od víry v pravého Boha. Kazila jim to však statečnost Barbory a anděl, který prý Barbořino krvácející tělo zahalil bílým oděvem.

Když dorazili na místo, kata nepotřebovali, neboť otec byl rozhodnut jeho práci vykonat sám.

Legenda v závěru hovoří o tom, že když svou dceru sřal mečem, byl sám zabit bleskem.

PŘEDSEVZETÍ, MODLITBA

"Barborkou" ve váze si budu připomínat, že mám usilovat o to, aby v mém každodenním životě rozkvétaly květy lásky...

TRADICE

Nejznámější je tradice řezání ovocných větvíček 4. prosince, protože podle legendy Barbora při své „cestě na smrt“ uchopila větvíčku, která poté uprostřed zimy rozkvetla.

Čtvrtý prosinec řadili naši pohanští předci ve střední Evropě mezi obzvláště tajemné dny, které jsou příhodné pro věštby. Dívky proto řezaly větvíčky ovocných stromů (višňů, třešní, meruněk i jabloní) a dávaly je do vázy, aby jim ukázaly, zda se příští rok vdají. Větvíčky pojmenovávaly jmény chlapců, kteří připadali v úvahu jako ženiši. Věřily, že si vezmou toho, jehož jméno ponese větvíčka, která vykvetě jako první.

Svému štěstí šly ale nenápadně naproti – kladívkem roztloukaly konce větvíček, aby dřevo lépe sálo vodu, používaly vodu pokojové teploty a ve váze ji neměnily, ale jen dolévaly. To vše proto, aby se zvýšila šance, že větvíčky vykvetou.

Je připomínáno, že Barbora mívá na sobě zelené šaty jako symbol Boží síly, smíření i pevné naděje ve věčné milosrdenství. Má symbolizovat obnovu života, což je připomínáno tzv. "barborkami", které se dávají do vody, aby na Vánoce rozkvetly. Tento pokřesťanštělý zvyk nám má připomínat, že dobře prožitý advent má vést k rozproudění tvůrčí síly, pocházející od Boha a že pohroužením se do vlastního nitra jako Barbora, máme rozkvést životem Krista.

Sv. Barbora

Císař Justinián prý přenesl ostatky sv. Barbory v VI. stol. do Konstantinopole, odkud se kolem r. 1000 dostaly do dómu sv. Marka v Benátkách a r. 1009 byly přeneseny na nedaleký ostrov Torcello, do kostela sv. Jana evangelisty. P. Fr. Ekert uvádí, že v r. 1370 nějakou částz ostatků sv. Barbory dovezl do Prahy pro svatovítský chrám i Karel IV. Nejvýznamnější gotický chrám sv. Barbory se nachází v Kutné hoře v Čechách. Se stavbou bylo započato r. 1388. Některá jeho výzdoba je z konce XV. stol. a k dokončení stavby či rekonstrukci došlo v letech 1884 až 1905. Se sousoším sv. Barbory se můžeme setkat na Karlově mostě v Praze, kde je mezi sv. Markétou a sv. Alžbětou.

Originál této kopie pochází od Ferdinanda Maxmiliána a Jana Brokofových z r. 1707. Nápis je prosbou: *"Modlete se za nás nyní i v hodině smrti."*

- Tu bychom neměli brát na lehkou váhu. Podobně v našich chrámech jsou obrazy Barbory dokladem úcty, vzdávané v naší zemi této světici.

Předchůdkyně Mikuláše

Možná si někteří pamatujete z dětství, že před Mikulášem chodila sv. Barbora, a to 3. prosince. Měla na sobě bílé šaty a závoj.

Darovala dětem sladkosti na talířek, který si položily za okno den předem.

Sv. Mikuláš

Sv. Mikuláš patří rovněž k adventní době. Je to bytost, která přichází na Zemi z jiných světů, před dětmi se zjevuje ve skvostném šatě. Má na sobě modrý plášť, posetý hvězdami, biskupskou čepici, zlatou hůl a v ruce drží zlatou knihu, v níž je vše zapsáno. Vše dobré i to zlé.

Vypráví dětem o své cestě na Zem přes všechna oblaka a hvězdy. Na Zemi „sbírá“ dobré skutky dětí a z nich přede bílé nitky na košík pro Ježíška. Přivádí s sebou i ANDĚLA – jako symbol dobra; na Zemi se setkávají s ČERTEM – symbol zla. Mikuláš nabízí rovnováhu mezi těmito silami. Je neodmyslitelným atributem předvánoční doby, doby očekávání narození.

Neměl by děti strašit, vynucovat si od nich sliby, ale měl by důstojně, laskavě ukázat dětem obraz moudrosti... a ochrany – že ačkoliv na zemi existuje zlo – symbolizované čertem, tak děti jsou chráněny – Andělem, a Mikuláš je pro ně vzorem, jak umí moudře udržovat rovnováhu mezi dobrem a zlem. Darovat by měl dětem zpravidla nějaké **dobroty k snědku** – nemělo by to být něco praktického, věcného, ale něco, co chutná dobře – aby dítě „ochutnalo“ dary moudrosti.

Sv. Mikuláš

(Yve.Ellerová.)

To bylo dávno, daleko
kdy svět si pamatoval na léto
a na slunce a na hvězdy
a potom ještě na anděly.

Na to už lidé zapomněli.
Teď havran nad ledem krákorá:
„od dobra ke zlu člověk vrávorá“.
A **andělé** jen přihlížejí.

A tu se **svatý Mikuláš**
přes zimní pláň k lidem blíží,
s ním anděl v lidská okna vhlíží,
pomáhá Mikuláši nést to břímě:

zlatou hůl i knihu zlatou
v níž zapsáno je tuhou svatou
co všechno vykonáno jest.

Přidal se k nim hned na zemi
čert černý až k zbláznění,
temný jak všechna lidská zloba;
čert s andělem jsou v nás oba.

A je to dobré nebo zlé?
Kdo ví.
Je to už prostě takové:

Ve svaté knize stojí psáno
co pěkného zde uhlídáno.

Dělí se tedy od věků
dobré i zlé v člověku.

Z toho všeho se přede vlákno,
z nějž utkáno pak bude plátno
pro košilku Ježíškovu,
aby zahřívala znovu
a znovu
a znovu

A potom?

Potom jen můžem mezi vším,
mezi tím dobrým i tím zlým,
s Mikulášem tiše stát.
A stejně jak on můžeme snad
cokoliv dobrého darovat.

Druhý adventní týden

Symbolizuje říši ROSTLINNOU

V adventní výzdobě přibudou dekorace, symbolizující **říši rostlinou** – objeví se rostliny – větvičky, váza s kytkou, mech, seno v jesličkách... a **zelená** barva

Marie s Josefem dál putují po kamenité cestě, za ní se vždy na kamenech objevují zlaté hvězdičky (můžete si je vytvořit z pomerančové kůry malým vykrajátkem na cukroví).

▲ ...čert přikázal všem trnům (růže, šípky, ostružiny...), aby roztrhaly plášť Marie, když bude procházet kolem. Jakmile se Marie přiblížila ke keřům a uviděla jejich ostré a suché trny, pocítila soucit a řekla: „*Děkuji vám, milé trny, že chráníte tak krásné květy a plody. Mrzí mě, že vám všichni nadávají, když se vás dotknou, ale já vám za všechny růže i šípky i plody děkuji.*“ Trní se zaradovalo, pocítilo štěstí – z té radosti se zazelenalo, ožilo a chvíli bylo něžné.

▲ Marie při své cestě hledala často místo, kde by mohla přenocovat se svým děťátkem v těle. Nebylo to snadné, lidé ji odmítali, ale příroda byla nejlaskavější náručí. Jednou našla útulné místo v lese na mechu. Ulehla, spala klidně a krásně, a když se ráno probudila, poděkovala mechu za tak měkké odpočínutí a putovala dál. V místě, kde Maria spala, vykvetl mech překrásnými bílými kvítky, které vypadaly jako hvězdy na noční obloze...

Třetí adventní týden

Symbolizuje říši ŽIVOČIŠNOU

Ve výzdobě se objevují zvířátka, tedy obraz říše živočišné. V Betlémě už stojí oslík a vůl, přibudou ovečky, pejsek, zajíček a další. Předpokládáte správně, vyprávění v tomto týdnu souvisejí s říší živočišnou, mohou to být různé pohádky a příběhy o zvířátkách v zimě...

▲ Jeden hospodář vychovával svého psa ve zlém, nutil ho, aby každému ubližoval. Když proházela okolo Marie, pán zle poštvál na ni svého psa. Ale ten, když se k Marii přiblížil, pocítil její laskavé a dobré srdce, přitulil se s velkou oddaností k jejím nohám a začal se lísat. Maria jej odměnila pohlazením a řekla: *„Máš dobré srdce, pejsku, pomáhej všem, kteří to budou potřebovat.“*

▲ Marie procházela pastvinou v dalekém kraji a najednou spatřila ležet na zemi osamocenou ovečku. Když přišla blíž, poznala, že ovečka je nemocná. Přistoupila k ní a s velikým soucitem ji hladila po jejím teplém vlněném těle. Ovečka vyskočila, a jako zázrakem zdravá. Mariino pohlazení ji uzdravilo.

▲ **Jak Anděl hledal nejvhodnější zvířátka pro jesličky:** nabízel se OREL, že umí létat vysoko, všechno zahlédne, každé nebezpečí, že je nejdravější a nejrychlejší a to že je nejlepší ochrana pro dítě.

PÁV říkal, že má nejkrásnější péra, když je roztáhne, bude chloubou celého světa on i dítě, a další přicházeli a chlubili se a vychloubali.

OSEL a VŮL říkali, že **neumí nic**, jenom mají teplý dech, kterým by mohli děťátko zahřívat, nebo by mohli odhánět mouchy ocasem.

Osel řekl, že zná jen jesličky svého pána, dál ve světě nikdy nebyl.

Vůl řekl, že zná jen svého hospodáře a jeho pole.

Anděl odpověděl: „*Ano, vy jste ti nejlepší. Jste skromní a mluvíte pravdu, nejste domýšliví.*“

Čtvrtý adventní týden

Symbolizuje říši LIDSKOU

Symbolizuje říši lidskou, narození člověka, narození JÁ v člověku, které je vlastní pouze jemu a odlišuje ho od všech předcházejících stupňů vývoje.

Ve výzdobě se objeví lidé, pastýři, A ve vyprávění rovněž.

▲ ...Marie na své cestě potkávala mnoho lidí, které žádala o pomoc, o nocleh – někteří jí pomohli a poskytli střechu nad hlavou, dali najíst, nechali odpočinout, jiní se vymlouvali, že sami mají dost málo pro sebe...

▲ ...Marie už byla utmáčená, hladová... zaklepalí s Josefem na dveře jednoho hostince, ale hostinský je odbyl, že sám má málo, nikdo další už se k němu nevejde...

▲ ...šli tedy dál, Marie už byla opravdu hodně unavená, u posledního domu ve vesnici, kde poprosili o nocleh, jim hospodář řekl, že má místo jen v chlívků – tam by mohli určitě zůstat, pokud nechtějí mrazivou nocí putovat dál. Tak zůstali. Ovečky je zahřívaly svou beráncí vlnou, vůl a oslík teplým dechem. Tam se narodil Ježíšek.

▲...Pastýři spali, když najednou je probudila podivně silná záře, jakoby slyšeli nebe zpívat.
Neměli klidu, museli se vydat za tím zpěvem a světlem...
Zjevil se jim anděl, který oznámil, co se přihodilo, pastýři nemeškali, šli, až došli k Betlému.

Marie s Josefem doputovali k Betlému.

My všichni, uprostřed temnoty vánoční doby, která v tomto týdnu vrcholí, zachumlání v kožichu a šále, objímající sami sebe, když je nám zima, a se skloněnou hlavou, se připravujeme ve svém nitru na zrození, vzkříšení duchovní síly.

Sílu, kterou během roku, zejména v létě, čerpáme z přírody s otevřenou náručí, svléknutí, s hlavou obrácenou vzhůru, můžeme o Vánocích nechat zrodit sami v sobě.

Symbolika adventního věnce

Tvar kruhu symbolizuje uzavřený rytmus a koloběh života, ve kterém můžeme nacházet mnohé paralely:

- s denními rytmy (ráno, poledne, odpoledne, večer, noc)
- s ročními rytmy (jaro, léto, podzim, zima)
- s životními rytmy (dětství, mládí, zralý střední věk, stáří)
- s vývojem přírody (minerální říše, rostlinná, živočišná, lidská bytost)

Každý týden se na věnci zapálí jedna svíce, v dalším týdnu přibývá další až těsně před vánocemi je rozzářena čtyřmi svícemi.

Tradice praví, že svíce by se měly zapalovat **proti směru hodinových ručiček**.

Tááák – a jsme u konce – a já se vracím na začátek:

Člověk potřebuje přírodu, o tom skoro nikdo nepochybuje.

Jenže platí to i obráceně - příroda ke svému „růstu“ potřebuje člověka, ale nejen jeho existenci samotnou, ale **existenci vědomou**.

Potřebuje člověka, který ví, že, že tomu tak je.

Úplně jednoduchý proces.

Jak to udělat?

V duchu nebo nahlas si opakujte:

JSEM ... JSEM TADY A TEĎ...

A k tomu dodejte:

JSEM SVŮJ DECH...

S VDĚČNOSTÍ PŘIJÍMÁM VŠE, TAK JAK JE A VOLÍM SI BÝT VE ZDRAVÍ,
RADOSTI A HOJNOSTI NA VŠECH ROVNINÁCH, STÁLE VÍCE A LÉPE.

KU PROSPĚCHU MÉMU I VŠECH ZÚČASTĚNÝCH.

Tohle stačí opakovat si nejen v těchto následujících dnech, ale kdykoliv.

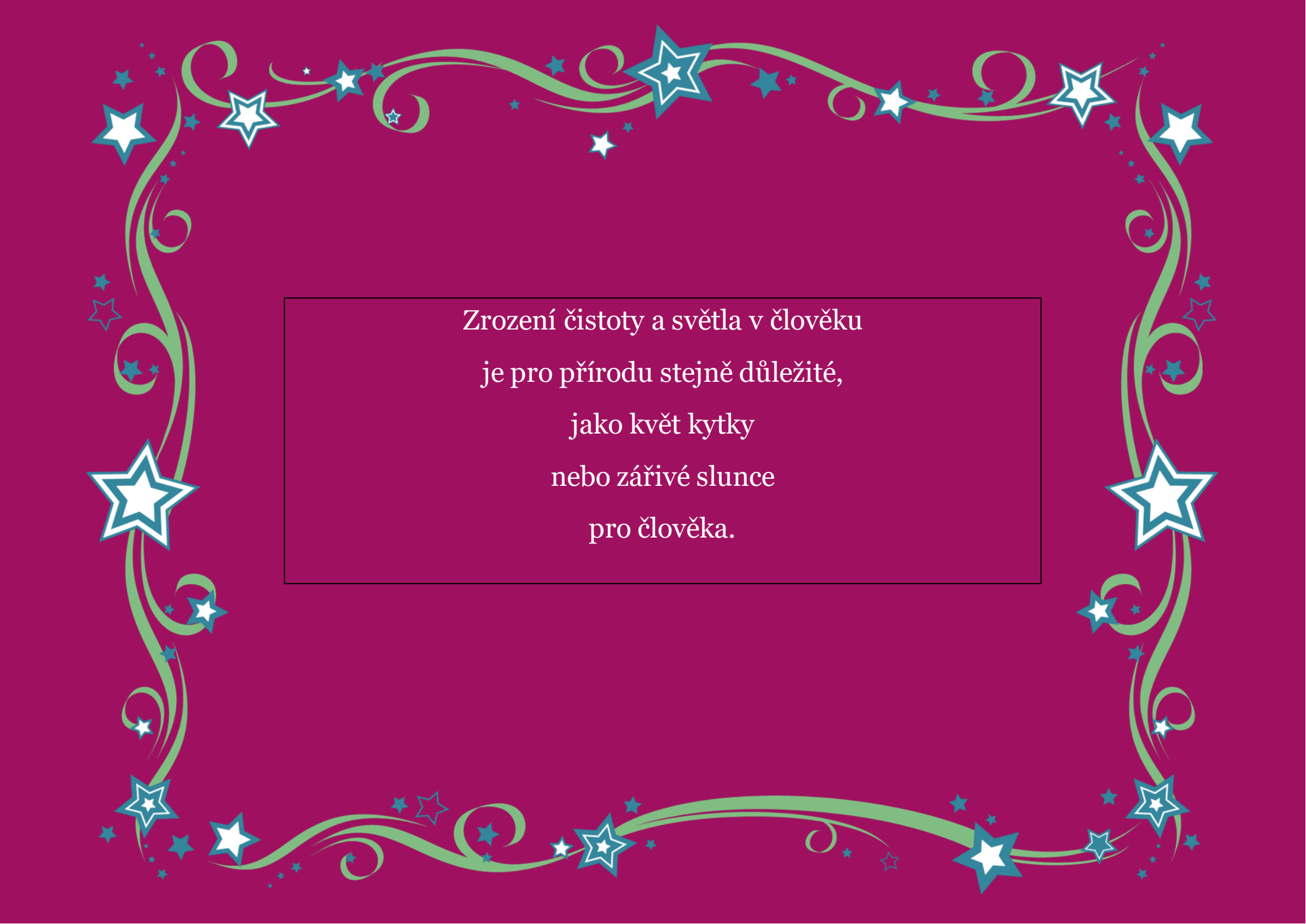
Vánoce

Vánoční mystérium je obrazem znovuzrození člověka, který podobně jako Země nadechl v době vysokého léta do sebe slunce, v době podzimu jeho působení v sobě uzavírá a nechává ho dozrávat jako v mateřském lůně, a nyní, v době hluboké zimy jej nechá zrodit ve svém srdci jako čistý, nový plod.

Země dokončila svůj hluboký NÁDECH a začíná od zimního slunovratu VYDECHOVAT.

Světla pozvolna přibývá, postupně zase až k době vysokého léta (24. 6.), k letnímu slunovratu.

Tento koloběh se neustále opakuje. A tak nám svět s neutuchající vírou znovu a znovu nabízí příležitost přijímat tyto dary a o Vánocích zvonivě připomíná, že Země potřebuje člověka úplně stejně, jako člověk potřebuje přírodu.

Zrození čistoty a světla v člověku
je pro přírodu stejně důležité,
jako květ kytky
nebo zářivé slunce
pro člověka.

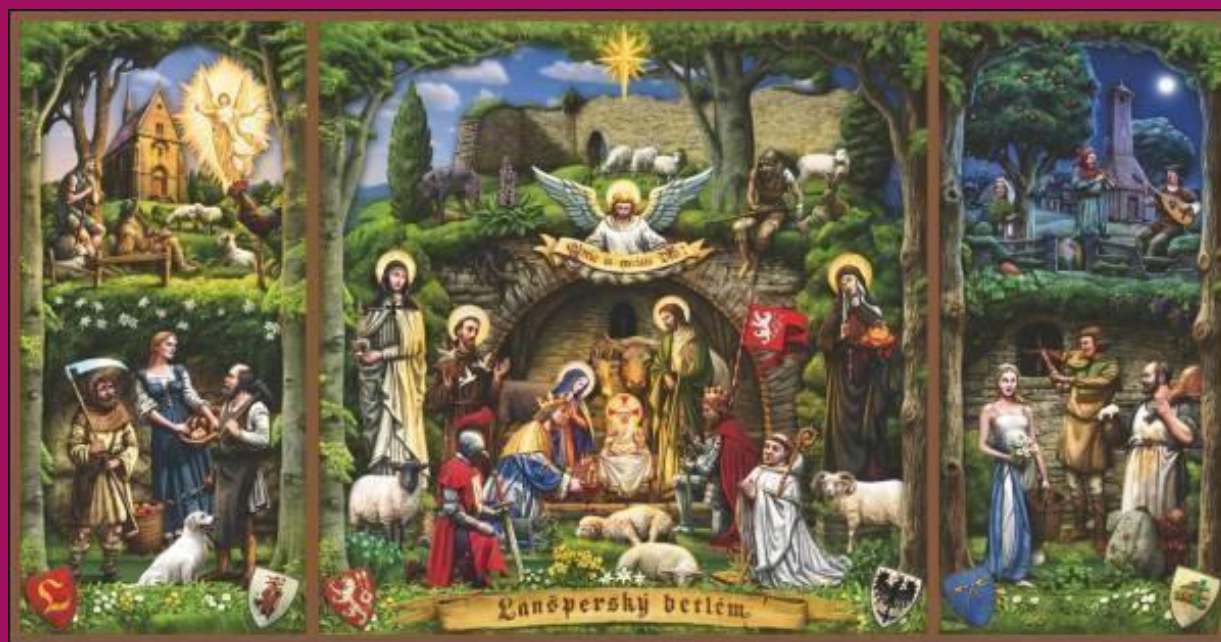

KONEC

Užijte si vše, ale hlavně – nechejte se inspirovat a tvořte sami.
Tvořte, tvořte podle své vlastní představy a intuice, a možná vás to bude inspirovat k hlubšímu hledání a nalézání souvislostí svátků s běžným, každodenním životem.

Přeji vám ty nejšťastnější dny po celý rok.
Nejen o Vánocích.

Yvell

Inspirace k výzdobě

Od podzimu do Vánoc

